

decu kao takvu; i ako ne bi bilo nikakvog drugog načina da se na vrhovima održe najsposobniji ljudi, ona bi bila potpuno spremna da celu jednu novu generaciju regrutuje iz redova proleterijata. U prelomnim godinama, činjenica da Partija nije nasledna grupa umnogome je pomogla da se opozicija neutrališe. Socijalist starog kova, koji je bio naučen da se bori protiv nečega što se zvalo 'klasna privilegija', smatrao je da ono što nije nasledno ne može biti trajno. On nije uviđao da kontinuitet jedne oligarhije ne mora biti fizički, niti je razmišljao o tome da su nasledna aristokratska društva uvek bila kratkog veka, dok su pristupne organizacije, kao što je katolička crkva, ponekad trajale stotinama i hiljadama godina. Suština oligarhijske vladavine nije nasleđivanje od oca na sina nego održavanje izvesnog pogleda na svet i izvesnog načina života, koje umrli nameće živima. Vladajuća grupa je vladajuća grupa samo dotle dok može sama imenovati svoje naslednike. Partiji nije stalo da ovekoveči svoju krv nego da ovekoveči samu sebe. Ako hijerarhijska struktura ostaje uvek ista, potpuno je nevažno ko vlada.

Sva verovanje, navike, ukusi, mentalni stavovi koji karakterišu naše vreme u stvari su upravljani na to da očuvaju mistiku Partije i spreče da se uvidi prava priroda današnjeg društva. Fizičku pobunu, kao i bilo kakav uvodni potez koji bi vodio pobuni, trenutno je nemoguće ostvariti. Od proletarijata se nema čega bojati. Prepušteni sebi, oni će trajati iz generacije u generaciju i iz stoleća u stoleće, radeći, množeći se i umirući, ne samo bez ikakvog impulsa da se pobune nego i bez moći da zamisle da bi svet mogao biti drugačiji nego što je danas. Oni bi mogli postati opasni jedino ako bi napredak industrijske tehnike stvorio potrebu da im se da veće obrazovanje; ali pošto vojno i trgovačko suparništvo više nije potrebno, nivo obrazovanja u stvari se čak spušta. Šta mase smatraju ili ne smatraju nije važno. Može im se dati intelektualna sloboda jer intelekta i nemaju. S druge strane, u slučaju članova Partije ne može se tolerisati čak ni najmanje skretanje s mišljenja o najnevažnijim stvarima.

Od rođenja do smrti, član Partije živi pod paskom Policije misli. Čak i kad je sam, ne može biti siguran da je sam. Gde god bio, u snu ili na javi, na radu ili u časovima odmora, u kupatilu ili u krevetu, može biti nadgledan bez upozorenja i ne znajući da ga nadgledaju. Ništa što on radi nije nevažno. Njegovi prijatelji, njegov način odmora, njegovo ponašanje prema ženi i deci, njegov izraz lica kad je sam, reči koje mrmlja u snu, čak i karakteristični pokreti njegovog tela, ljubomorno se ispituju. Ne samo stvarni prekršaj, nego i svaka ekscentričnost, ma koliko sitna, svaka promena navike, svaka nervozna radnja koja bi eventualno mogla biti simptom unutrašnje borbe, bez daljeg će biti primećena. On ni u kom pravcu nema nikakvu slobodu izbora. S druge strane, njegove postupke ne reguliše nikakav zakon niti ma kakav jasno formulisan kodeks ponašanja. U Okeaniji nema zakona. Misli i dela koji, kad se otkriju, znače sigurnu smrt, nisu zvanično zabranjeni, a beskrajne čistke, hapšenja, mučenja, zatvaranja i isparivanja ne vrše se kao kazna za stvarno počinjene zločine nego jednostavno predstavljaju sredstvo za uklanjanje osoba koji bi možda mogle nekad u budućnosti počiniti zločin. Od člana Partije se ne traži da ima samo ispravne misli nego i ispravne instinkte. Mnoga verovanja i stavovi koji se od njega traže nikad se jasno ne formulišu; niti se mogu formulisati a da se pri tom ne iznesu na videlo protivrečnosti urođene englsocu. Onaj ko je po prirodi politički ispravan (u Novogovoru, dobromislen), u svakoj će prilici znati, ne morajući da razmišlja, koje je verovanje pravo, a koja emocija poželjna. No u svakom slučaju, komplikovana mentalna dresura pređena u detinjstvu i koncentrisana oko reči zloustavljanje, crnobelo i dvomisao, oduzima mu volju i sposobnost da o bilo čemu misli dublje.